

Chương 9

Thủ Đoạn Mê Hoặc

Tối hôm ấy sau khi về nhà, Thuận Khiết mở điện thoại thì nhận được tin nhắn của Tiêu Úc Sơn hỏi cô đã về đến nhà an toàn chưa, bởi vì đến giữa chừng thì không nhìn thấy cô trong bữa tiệc. Lúc ấy cô mới biết tối hôm qua Phong Bình Thần không hề nói gì với Tiêu Úc Sơn.

Cô muốn nhắn lại cho anh nhưng lại không biết nên nói gì, vì thế quyết định không nhắn lại nữa.

Vệ sinh cá nhân xong, cô nằm trên giường, ngây người nhìn trần nhà.

Vừa ngủ trên giường của người khác rồi lại ngủ trên giường của mình, cuối cùng có thể cảm nhận được sự khác biệt. Nhớ lại nơi ở của người khác, so sánh với nơi ở của mình, thế nào là ưu việt cách điệu phẩm vị, cuối cùng cô đã được chứng kiến. Những câu nói nhảm nhí như con người ai cũng bình đẳng như nhau đều là phù du.

Cô than vãn một hồi rồi lại nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua.

Anh giống như một chiếc chìa khóa mở cánh cửa tình dục của cô, khơi dậy ham muốn mà hai mươi sáu năm qua cô chưa từng có. Cảm giác sung sướng mà một người thành thạo về sex như anh mang lại là điều mà cô chưa từng trải nghiệm. Nếu các cơ quan trong cơ thể con người cũng có kích thích, quy cách để phối hợp với nhau thì anh chính là người thích hợp với cô nhất. Nếu bỏ phí một người đàn ông như thế này thì đúng là phí phạm của trời. Thượng Đế sẽ không tha cho cô.

Nghĩ một lúc, bỗng nhiên cô ngồi bật dậy!

Cô bất chợt nhận ra rằng mình đang kiếm có để tiếp tục với anh. Điều này là không thể được, lẽ nào cô đã biến thành một người phụ nữ bị tình dục chi phối sao?

Cô nhảy xuống giường, mở tủ, tìm bức ảnh gợi cảm cuốn hút ấy rồi trang trọng treo nó lên tường. Sau đó từng bước từng bước lùi về đầu giường, ngắm nhìn nó. Ừm, thường xuyên nhìn ảnh của anh, quen với vẻ đẹp của anh, có lẽ sẽ có thể nâng cao khả năng miễn dịch của bản thân. Thế là cô nằm xuống giường, ngắm nhìn Phong Bình Thần trong ảnh.

Mười phút sau, cô thất bại.

Chút ham muốn vốn chỉ có trong suy nghĩ bỗng nhiên lan ra khắp người cô, đồng thời trở dậy với sức mạnh to lớn. Cô chỉ có thể lấy tấm ảnh đáng chết đó xuống, ném vào tủ quần áo. Anh chàng đáng ghét này đúng là “độc ác”, hành hung người khác bằng vẻ đẹp của mình.

Cô tìm một cuốn sách trên giá sách, thử tìm cách chuyển hướng chú ý của mình.

Mấy trang đầu rất khó khăn, đến trang thứ mười thì thích nghi dần, sau đó bị tiếng chuông điện thoại làm ngắt quãng.

Người gọi điện là Tiêu Úc Sơn.

“Tôi qua mình gọi cho cậu hai lần liền nhưng cậu tắt máy...”.

“Xin lỗi, điện thoại hết pin”. Thuần Khiết chọn lí do thường dùng nhất.

“Cậu đi cùng Phong Bính Thần đúng không?”. Anh thẳng thắn hỏi.

Thuần Khiết không quen lắm với phong cách thẳng thắn đó của anh nhưng vẫn thừa nhận. Đồng thời thêm một câu nói dối: “Ừm, bọn mình đi ăn đêm. Thật ngại quá, không chào cậu một tiếng...”.

“Không tìm thấy cậu, anh chàng họ Phong cũng mất tích, mình nghĩ có lẽ hai người đi cùng nhau. Cậu biết anh ta đang đầu tư vào điện ảnh chứ?”.

Tôi qua anh ta có nhắc đến chuyện đó, nói là mới cậu đóng phim. Đúng rồi, bộ phim tên là gì?”.

“Không biết”. Giọng nói của Tiêu Úc Sơn nghe có vẻ vô cùng bất mãn: “Ngay cả kịch bản mình cũng chưa nhìn thấy mà đã kí hợp đồng rồi, còn sắp xếp cho mình hai thầy dạy, trong mấy tháng sau đó phải theo học những kĩ năng cơ bản, khiến cho lịch trình của mình dày đặc. Mình sắp điên rồi”.

Lần đầu tiên Thuần Khiết nghe thấy Tiêu Úc Sơn tức giận oán trách như vậy, không kịp cười nói: “Cậu không thích đóng phim sao?”.

“Không thích!”.

“Nhưng mình nhớ cậu đã từng đóng một bộ phim...”.

“Đó là vai khách mời, chỉ có một hai lời thoại”.

“Lẽ nào trước đó cậu không hề hay biết?”.

“Không biết. Anh ta đưa ra mức cát-xê khiến công ti không thể từ chối”.

“Woa...”. Thuần Khiết ồ lên. Cô rất tò mò về mức cát-xê này nhưng nghĩ đến bí mật thương mại nên cũng không làm khó anh: “Kiếm được tiền cũng tốt mà...”.

“Nhưng mình không biết mình phải đóng vai gì? Kịch bản có hay không? Tình tiết có hấp dẫn không? Mình có thích hay không? Không thể tùy tiện đóng một bộ phim không ra gì, phải không? Một chút võ thuật cơ bản mình cũng không biết, sao có thể đóng phim hành động được chứ? Rõ ràng là anh ta đang cố tình chơi xỏ mình...”.

Giọng nói của anh vô cùng tức giận, than vãn một tràng dài không khiến Thuần Khiết đồng cảm mà ngược lại khiến cô buồn cười. Cô không thể tưởng tượng được dáng vẻ của một Tiêu Úc Sơn vốn lạnh lùng hờ hững đột nhiên phát điên lên sẽ như thế nào.

Cô nhin cười an ủi anh: “Chẳng phải họ đã mời người dạy cậu rồi sao? Chăm chỉ học là được...”.

“Cái gì? Hình như cậu thích bênh vực anh ta, hai người tiến triển đến mức nào rồi?”.

“Đâu có! Chỉ là bạn bình thường”. Thuần Khiết nhanh chóng phủ nhận, nói mà bản thân cũng có chút chột dạ: “Cậu nghĩ mà xem, có tên ngọc nào dùng tiền để chơi xỏ ai đó chứ?”.

“Mình thấy anh ta rất giống tên ngọc đó”.

“Ha ha”. Thuần Khiết bật cười: “Hợp đồng đã kí rồi, bây giờ cậu oán trách cũng vô ích. Nói thật mình rất mong chờ phim của cậu. Trên mạng cũng có rất nhiều fan hi vọng cậu ‘ột xác’. Thử sức một chút cũng tốt, không biết chừng cậu sẽ thích đóng phim đấy”.

Tiêu Úc Sơn cũng biết hợp đồng đã kí, oán trách cũng vô ích. Giám đốc và ông bầu cũng đã phân tích một cách tương đối toàn diện với anh, những gì cần nói đều đã nói rồi nhưng anh vẫn rất bức tức, muốn tìm ai đó để trút nỗi bức dọc trong lòng. Than thở với Thuần Khiết xong, tâm trạng khá hơn một chút nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Nhất định cậu phải chuyên lời của mình tới tay họ Phong kia rằng hấn là đồ khốn”.

Thuần Khiết mỉm cười nhận lời.

Tiêu Úc Sơn lại quan tâm đến công việc của cô: “Cậu định khi nào đi làm?”.

“Vẫn chưa nghĩ đủ”.

“Cậu sẽ không cho mình nghỉ mãi thế chứ?”.

“Điều này thì không nói trước được”.

“Cậu không giống với những cô gái sống ở thành phố một chút nào”.

“Sao cậu lại nói thế?”.

“Cậu không lo lắng. Nghe nói những cô gái sống ở thành phố nếu bị thất nghiệp ở nhà thì sẽ lo lắng đến phát điên lên”.

Thuần Khiết bật cười kinh ngạc: “Thì ra cậu hiểu phụ nữ như thế, thật khiến mình ngạc nhiên”.

Tiêu Ưc Sơn cũng cười: “Đọc được quan điểm của các chuyên gia trên báo”.

“Thực ra cũng không phải là mình không lo lắng, chỉ là không đến mức dữ dội như thế. Mình không quá cầu toàn trong cuộc sống, chỉ cần bản thân thấy vui là được. Người ta nói tiền không bao giờ là đủ, cuộc đời ngắn ngủi mà...”.

Câu nói này khiến cô nghe cũng phải bật cười.

Hai người nói chuyện một lúc rồi Tiêu Ưc Sơn cúp máy.

Thuần Khiết gập điện thoại, vút sách sang một bên, nhắm mắt thở phào.

Cô thấy mình vẫn chưa nghỉ ngơi thoải mái. Pha một ấm trà, nằm trên sofa đọc một cuốn sách từ đầu đến cuối hoặc xem phim cả ngày, không cần nghĩ đến chuyện gì. Cô chưa từng có những ngày như thế. Cô không lo về tiền, cũng không tiêu tiền bừa bãi. Cô biết khả năng của mình, cũng biết giới hạn ở đâu.

Cô bật máy tính, từ từ thưởng thức những bộ phim hay mà mình đã down từ lâu nhưng chưa có thời gian xem.

Cho dù thế nào, có thể thức đêm mà không phải lo lắng, bận tâm đến bất cứ điều gì đối với hầu hết mọi người mà nói là một việc làm xa xỉ.

Cứ như vậy suốt hai ngày, đến ngày thứ ba, bỗng nhiên cô nhận được điện thoại của giám đốc nhân sự Vincent tỏ ý muốn mời cô tiếp tục làm việc cho tòa soạn. Điều này quả thực quá bất ngờ, cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Là ý của chủ biên sao?”.

“Tôi không rõ lắm, tôi nhận được chỉ thị từ tổng biên tập”.

“Ồ” Cô chần chừ một lúc rồi hỏi: “Tổng biên tập không thay người chứ?”.

“Ha ha...”. Vincent bật cười trong điện thoại: “Không. Nhưng gần đây tòa soạn tiến hành điều động nhân sự, tổng biên tập thấy cô nghỉ việc là một quyết định sai lầm, hi vọng cô có thể quay lại”.

Thuần Khiết suy ngẫm một lúc rồi nói: “Xin cho tôi suy nghĩ một chút”.

Vincent cười nói: “Không vấn đề, hi vọng cô có thể suy nghĩ thận trọng. Suy nghĩ xong rồi thì gọi điện cho tôi”.

“Ok”.

Thuần Khiết cúp máy, nghĩ lại chuyện này từ đầu đến cuối, cảm thấy có chút kì lạ.

Cô không muốn coi nhẹ bản thân, tự nhận mình có chút tài năng. Nhưng những nhân viên có tài mà nghĩ việc không phải là ít, sao lại chỉ hi vọng mình cô quay lại? Như thế chẳng phải là khiến giám đốc Giang khó xử sao? Cô không thể nghĩ ra một lí do hợp lí, không tìm được muốn kể chuyện kì này với người khác. Cô cầm điện thoại, gọi điện cho Phong Bính Thần. Nhưng anh tắt máy. Cô lại nghĩ một lúc rồi gọi cho Lisa. Cô ấy vốn nắm bắt thông tin rất nhanh, có lẽ có thể cho cô chút gợi ý.

Kết quả là Lisa không những không hề biết chuyện mà còn vô cùng ngạc nhiên. Trí tò mò trời dậy, liền hẹn cô đi ăn cơm: “Bọn mình lâu lắm không gặp nhau, hay là buổi tối cùng đi ăn nhé”.

“Cũng được, dù sao mình cũng không có việc gì”.

“Tháng trước mình đi phỏng vấn thấy có một nhà hàng Tây Ban Nha rất ngon”.

“Có cần đặt chỗ không?”.

“Để mình đặt cho, mấy giờ?”.

“Mình lúc nào cũng được, cậu về lúc nào thì đặt lúc ấy”.

Hai người hẹn thời gian và địa điểm rồi cúp máy.

Buổi tối đến nhà hàng, vừa gặp nhau là lập tức buôn chuyện này.

Lisa nói: “Mình thấy tám chín phần là ý của Catherine. Biên tập mới không làm được việc, đã bị chị ấy mắng cho phát khóc nhiều lần rồi. Tâm trạng của chị ấy gần đây cứ như là bước vào giai đoạn tiền mãn kinh sớm ý...”.

Thuần Khiết bật cười, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng không tin.

“Tổng biên tập căn bản không quan tâm. Nếu thật sự để tâm đến cậu thì ngay từ đầu đã không thể để cậu đi. Nếu ông ta lên tiếng thì sao Giang Văn dám sùng sộ chèn ép cậu?”.

“Đúng vậy”. Thuần Khiết gật đầu.

“Thế cậu có đánh quay lại không?”.

“Churaa biết được, mình thấy rất kì lạ”.

“Có nói là sau khi quay lại làm vị trí nào không?”.

Thuần Khiết sửng người, sau đó lắc đầu: “Không, lẽ nào còn thăng chức cho mình?”.

“Dĩ nhiên là có thể chứ, không biết chừng thăng lên làm giám đốc ấy chứ!”.

Thuần Khiết không khỏi bật cười, khiêm tốn nói: “Mình giữa đường xuất gia, lại không có nhiều kinh nghiệm...”.

Lisa bật cười, thản nhiên nói: “Chỉ cần ở trên có người nâng đỡ cậu thì chuyện gì cũng xong. Hàng ngày Giang Văn làm việc gì không phải là cậu không biết. Cậu còn tưởng cô ta có tài năng gì thật sao, đó đều là sáng kiến của cấp dưới mà thôi”.

Thuần Khiết cười, vẫn chưa đáp lại thì bỗng nhiên cô ấy lại chuyển chủ đề: “Có điều, với tính cách của cậu thì e là không làm được thật. Cậu không giao tiếp, cũng không tích cực, đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội...”.

Thuần Khiết sửng người một lúc rồi nói: “Mình bỏ lỡ cơ hội gì?”.

Lisa nói: “Lâu rồi thì không nói nữa, gần đây thì có hai cơ hội rất tốt, cậu đều không nắm lấy. Thứ nhất là Tiêu Ưc Sơn. Hiện nay anh ta là ngôi sao hot nhất. Hai người lại là bạn học, kết quả hai người chỉ ăn với nhau một bữa cơm, thế là hết. Cậu có biết là trong làng giải trí có biết bao ngôi sao nữ hi vọng được hẹn hò, được dính tin đồn với anh ta không?”.

“Mình đâu phải là ngôi sao...” Thuần Khiết bật cười.

“Một chiếc khăn tay Tiêu Ưc Sơn đã dùng cũng có thể bán được hàng nghìn tệ trên mạng. Huống hồ là người Tiêu Ưc Sơn thích? Nếu cậu có thể nắm lấy cơ hội, tiếp tục hẹn hò với anh ta...”.

“Được rồi được rồi!”. Thuần Khiết vội ngắt lời cô, cười nói: “Lan man quá rồi đấy, chuyện tiếp theo mà cậu định nói không phải là Phong Bích Thần chứ?”.

“Không sai”. Lisa gật đầu: “Anh ta anh tuấn, phóng khoáng, lại là công tử nhà giàu, đúng là một đấng anh tài, một người đàn ông hoàn mỹ. Có cảm tình

với cậu hơn Tiêu Úc Sơn gấp mười lần. Nhưng ngay cả 'con vịt' gần như đã nấu chín này cậu cũng không thể giữ được, để anh ta bay đi”.

Thuần Khiết bật cười trước cách ví von của cô, liền hỏi lại: “Sao cậu biết anh ta bay rồi?”.

Lisa nhìn cô với ánh mắt tiếc nuối rồi hỏi: “Cậu không đọc báo sao? Tin trên trang nhất chính là về anh ta và Đường Minh Tuyên. Trên báo nói anh ta là bạn trai của Đường Minh Tuyên...”.

Thuần Khiết sửng người: “Thế là thế nào?”.

“Cậu đúng là hồ đồ. Đường Ca Nam sắp kết hôn rồi, chuyện này cậu biết chứ?”.

“Biết”.

“Tất cả các báo lá cải đều quan tâm đến nhà họ Đường. Các tay săn ảnh gần như châu chực nhà họ Đường cả ngày lẫn đêm, không chỉ vì nhà họ Đường là nhà giàu bậc nhất thành phố Thánh Anh. Ngoài ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng. Họ muốn tìm hiểu vợ sắp cưới của anh ta là Phong Bình rốt cuộc có thân phận như thế nào, muốn xem xem rốt cuộc cô ấy là cô gái Lộ Lem biến thành phượng hoàng hay là công chúa Bạch Tuyết bí ẩn?”.

“Có kết quả rồi sao?”.

“Tạm thời vẫn chưa có. Có điều có phóng viên chụp được ảnh Phong Bình Thần nửa đêm lái xe đưa Đường Minh Tuyên về. Hai người trò chuyện thân mật trong xe rất lâu rồi Đường Minh Tuyên mới lưu luyến xuống xe”.

“Chuyện xảy ra lúc nào?”.

“Hôm qua”.

Thuần Khiết không nói nữa.

“Cậu nói xem cậu lấy gì mà sánh với Đường Minh Tuyên? Người ta sinh ra trong gia đình danh giá, trẻ trung xinh đẹp, lại giàu có. Một người đàn ông bình thường sẽ biết nên lựa chọn như thế nào”.

“Vận mệnh cho cậu gặp hai quý nhân nhưng cậu không biết nắm lấy. Cho dù là làm ở ngành nào thì quan hệ đều rất quan trọng. Cậu biết Chu Khải Hoàng⁽¹⁾ đã leo lên như thế nào không? Đó là vì bà ta quen hai người đàn ông có tiền có quyền là Đồng Kiến Hoa và Lí Gia Thành. Chính Lí Gia Thành đưa bà ta lên...”.

Thuần Khiết mỉm cười, không muốn tranh cãi với cô ấy.

Lisa dường như cũng cảm thấy mình có chút lan man nên nói: “Chúng mình ăn đi đã”.

Nói rồi cắm đầu ăn.

Thuần Khiết có chút nuốt không trôi.

Anh chàng này mấy hôm trước vẫn còn ân cần với cô, bỗng chốc lại cùng người phụ nữ khác lên trang nhất. Mặc dù vẫn chưa xác định chuyện này là thật hay giả nhưng đột nhiên nghe thấy tin này, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô vốn định nói chuyện công việc với Lisa, kết quả lại nói chuyện khiến cô buồn phiền hơn cả công việc.

Bữa tối không mấy vui vẻ.

Nhà hàng trang trí rất đẹp, không khí rất thoải mái. Lisa muốn ngồi thêm lúc nữa nhưng tâm trạng Thuần Khiết không vui, không có hứng với tin đồn. Mới tám giờ đã đề nghị thanh toán.

Đây là dãy phố sầm uất, rất nhiều khu vui chơi nổi tiếng đều tập trung ở vùng này. Lisa thấy vẫn còn sớm, có ý muốn chơi thêm chút nữa, không vội về nên kéo cô đến quán bar. Thuần Khiết không có tâm trạng nào nhưng lại ngại không muốn làm mất hứng của bạn nên từ chối hai câu. Có điều lời từ chối của cô lại khiến Lisa nhầm tưởng rằng cô không có tiền nên tỏ ý sẽ mời cô.

Vậy là Thuần Khiết không thể không đi.

Lúc họ vào quầy bar cũng là lúc quầy bar vừa bắt đầu mở cửa. Họ là khách hàng sớm nhất tối nay. Hai người gọi hai chai bia, ngồi trước quầy, nói chuyện vài câu với anh chàng pha chế lạnh lùng và cao thâm, xem anh ta kiểm tra rượu trước khi pha chế Lisa lại hỏi cô có quyết định quay lại tòa soạn không. Thuần Khiết vẫn trả lời rằng “không biết, chưa nghĩ xong”.

Lisa liền phân tích lợi hại cho cô nghe, quay lại cũng có cái lợi của quay lại, công việc thành thạo, các mối quan hệ tốt đẹp, chắc chắn sẽ tốt hơn đến một nơi xa lạ. Huống hồ không có nơi xa lạ nào để cô đến. Hơn nữa, lần này tổng biên tập chủ động mời cô quay lại chắc chắn sẽ coi trọng cô, cô sẽ càng có tiền đồ. Chỉ có kẻ ngốc mới không quay lại. Cuối cùng Lisa đã kết luận như vậy.

Thuần Khiết cũng chỉ cười. Những điều này cô cũng đã nghĩ qua. Nếu không phải đích thân tổng biên tập lên tiếng mà là Catherine muốn cô quay lại, vậy thì cô sẽ suy nghĩ về việc quay lại. Nhưng sự việc hiện tại khiến cô cảm thấy nghi ngờ.

Cô không tin vào tất cả những chuyện “quá mức tốt đẹp” trong cuộc sống. Cô tin vào trực giác của mình. Cô cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như thế, chắc chắn là có ẩn tình gì đó. Chưa hiểu rõ vấn đề ẩn chứa bên trong thì cô sẽ không tùy tiện quay lại, cho dù viễn cảnh có hấp dẫn như thế nào. Huống hồ cô không hề khó khăn túng thiếu tới mức không có tiền tiêu. Cô vẫn còn lựa chọn khác. Tính cách của cô quá bảo thủ, sợ mạo hiểm, hoặc là không biết nắm bắt cơ hội giống như Lisa nói.

Ba tiếng sau, không khí của quán bar bắt đầu nóng lên. Sau đó Lisa bắt đầu thấy ngứa ngáy chân tay, ánh mắt cũng phân tán, không chú ý đến Thuận Khiết nữa.

Tiếng nhạc ở quán bar quá ồn ào, tạo cơ hội cho những người muốn nói chuyện càng gần nhau hơn. Đây là một trong những lí do khiến Thuận Khiết ghét quán bar. Cô sợ nhất là những người đàn ông nồng nặc mùi rượu, thuốc nhưng lại tự tin quá mức đến bắt chuyện với mình, như thế chẳng khác nào hun sống cô.

Vì bữa tối ăn ít nên đến nửa đêm, cô cảm thấy có chút đói bụng, liền ra ngoài tìm chút gì ăn. Gió đêm cũng nóng rất, nhưng dù sao thì cũng không có mùi cồn trong quán bar và hàng nhạc inh tai nhức óc.

Hai bên đường là hàng cây cỏ thụ, gần như toàn bộ dãy phố đều là quán bar và hộp đêm. Cô đi bộ mấy chục mét, cuối cùng phát hiện một hàng đồ nướng trong ngõ. Cửa hàng tuy nhỏ nhưng rất đông khách, rất nhiều người đang xếp hàng. Thuận Khiết xếp sau cùng. Phía trước có một người đàn ông to lớn mua một túi thịt, đang định đi thì bỗng nhiên dừng lại: “Ồ, cô Chân...”.

Thuận Khiết ngẩng đầu, thì ra là Leon, ông bầu của Tiêu Úc Sơn. Cô vội cười và nói: “Trùng hợp vậy sao”.

“Đúng vậy, tôi và mấy người bạn đang ở quán bar Khải Tán, Prince cũng ở đó, cô có muốn qua đó chơi không?”.

“Dạ thôi, tôi cũng đi với bạn”.

“Cô ở quán nào?”.

“B.C, à, Bonnieand Clyde”.

“Vậy tôi đi trước đây”

“Tạm biệt”.

Thuận Khiết vẫy tay tạm biệt ông ta rồi tiếp tục xếp hàng.

Năm phút sau, cô xách thịt xiên về, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông. Cô mở điện thoại ra xem, không phải là Tiêu Ước Sơn như cô tưởng, mà là một người mà cô tuyệt đối không nghĩ tới bố cô. Đã ít nhất nửa năm nay ông không gọi điện cho cô, không biết có chuyện gì mà ông lại gọi cho cô vào lúc mười một giờ đêm thế này?

Cô suy nghĩ một lúc rồi lập tức gọi lại.

Vừa nghe điện thoại, câu đầu tiên mà bố cô nói là: “Lâu lắm rồi con không gọi điện thoại về, dạo này bận lắm sao?”. Giọng nói nén xuống, Thuần Khiết nghe mà cảm thấy có một vẻ uy nghiêm theo kiểu khoa trương thanh thế.

Nhiều năm trước, đối với cô ông là một người rất uy nghiêm. Nhưng theo năm tháng, cô đã có thể kéo dài khoảng cách về mặt tình cảm. Khi nhìn lại ông, hình tượng cao lớn đã sụp đổ. Cô không còn tôn sùng ông nữa. Thậm chí cô không thích giọng điệu vừa mới miệng đã trách móc của ông, nhưng cô không bộc lộ ra ngoài, chỉ ngoan ngoãn nói: “Hơi bận một chút, muộn thế này rồi bố vẫn chưa đi nghỉ ạ?”.

“Ừ”

“Mọi người nhà vẫn khỏe chứ ạ?”.

“Vẫn thế”.

Im lặng một lúc, cô lại hỏi: “Thành tích học tập của Dực Phi thế nào ạ?”.

“Rất tốt! Năm sau thi đỗ đại học không thành vấn đề, nhưng bố định cho nó đi du học”. Nhắc đến con trai, giọng nói của ông vui vẻ hẳn lên, rõ ràng là rất tự hào. Bên cạnh có tiếng phụ nữ giục ông nói vào trọng tâm. Ông liền hỏi: “Vấn đề cá nhân của con giải quyết chưa?”.

Thuần Khiết sửng người, cô không xác định được vấn đề cá nhân mà ông nói có phải muốn chỉ vấn đề tình cảm không. Bởi vì từ trước tới nay ông chưa bao giờ hỏi đến. Nhưng câu tiếp theo là: “Có bạn trai chưa?”.

Cô thật sự ngỡ ngàng. Quan hệ của hai bố con cô không hề thân mật, thậm chí có chút xa cách, nên cô cảm thấy tương đối khó xử. Cô nghĩ một lúc rồi nói sự thật: “Chưa ạ”.

“Con cũng không còn nhỏ tuổi nữa, nên suy nghĩ vấn đề đó”.

“Thuần Khiết không nói gì, chờ câu tiếp theo.

“Lúc nào về nhà một chuyến nhé. Di Lam muốn giới thiệu bạn trai cho con...”.

Dì Lam giới thiệu bạn trai cho cô?

Ý nghĩa đầu tiên của Thuần Khiết là buồn cười. Cô cũng bật cười.

Bố nghe thấy tiếng cười của cô, nhầm tưởng rằng cô đang vui nên giọng nói ôn hòa hơn một chút: “Tục ngữ nói trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Con đã hai sáu, hai bảy tuổi rồi, ở tuổi của con...”.

Nói đến đây, bỗng nhiên trong điện thoại chuyển sang giọng phụ nữ, tươi cười khoa trương rồi nói: “Thuần Khiết à, dì Lam đây, ha ha... Dì nói với con nhé, cậu đó tất cả đều tốt, làm việc cho một công ti tư vấn đầu tư, lương mấy chục vạn một năm, cuối năm còn chia hoa hồng...”.

Sau đó dì ta nói những gì Thuần Khiết không hề nghe.

Cô chỉ thấy rất ngạc nhiên, mẹ kể lại quan tâm đến chuyện đại sự suốt đời của cô? Đúng là chuyện lạ! Một người đàn ông điều kiện tốt như vậy sao không giữ lại cho con gái của mình mà lại ưu ái cho cô? Hội chứng tiền mãn kinh? Hay là quá nhàn rỗi? Ồ, khoan đã, hoặc là lo lắng cô không lấy chồng sẽ phải chia tài sản của bố, vì thế mới nhiệt tình thu xếp cho cô? Đúng vậy, cô là như vậy, không sợ dùng những ý nghĩ xấu xa nhất để suy đoán về dì ta.

Hứa Lam thấy cô không nói gì, liền nói: “Con đang nghe đây chứ?”.

“Đang nghe ạ”.

“Điều kiện đối phương tốt như vậy, con nhất định phải về xem thế nào, tháng này có thời gian không?”.

“Không ạ”.

“Vậy thì tháng sau nhé...”.

“Tháng sau cũng không về được ạ”.

Giọng nói quá lạnh lùng của cô hình như khiến Hứa Lam không vui. Dì ta im lặng một lúc rồi mới nói: “Dì có ý tốt, muốn nghĩ cho con. Đừng nói là bây giờ con chưa có bạn trai, dì thấy kể cả có bạn trai rồi thì cũng có thể về xem thế nào rồi so sánh hai bên...”.

Nghe vậy, Thuần Khiết không kìm được bật cười.

Hứa Lam cũng cười theo rồi nói: “Cứ quyết định như thế nhé. Con nhanh chóng thu xếp thời gian về nhà một chuyến. Không còn sớm nữa, con cũng nghỉ sớm đi, đừng có lúc nào cũng thức đêm...”. Nói rồi liền cúp máy.

Thuần Khiết im lặng một lúc rồi từ từ gập điện thoại, không tìm được lỗi lầm: “Đúng là quá nhầm nhí”.

Nào ngờ phía sau lập tức có người tiếp lời: “Chuyện gì quá nhầm nhí?”.

Cô vội quay người lại, nhìn thấy một người đàn ông cao gầy đội mũ lưỡi trai, không nhìn rõ mặt.

“Nếu mình là một kẻ háo sắc thì e là cậu đã bị cưỡng hiếp rồi”.

“May là cậu không phải”. Thuần Khiết cười, không hề cảm thấy ngạc nhiên về sự xuất hiện của anh.

Tiêu Úc Sơn lại hỏi: “Cậu vừa nói chuyện gì nhầm nhí?”.

Thuần Khiết lại thờ dãi rồi nói: “Cậu tuyệt đối không thể nghĩ ra được”.

“Thật sao?”.

“Ở nhà gọi mình về xem mặt”.

“Xem mặt?”. Quả nhiên Tiêu Úc Sơn sững người, nhưng ngay lập tức cười nói: “Đây là chuyện tốt mà. Có điều, mình tưởng cậu và Phong Bình Thân...”.

“Làm gì có chuyện đó”. Thuần Khiết lập tức ngắt lời anh: “Mình với anh ta chỉ là bạn bình thường...”.

Tiêu Úc Sơn bật cười: “Kẻ ngốc cũng nhận ra anh ta có tình ý với cậu”.

Thuần Khiết khẽ sững người, không tìm được nói với anh những nghi vấn trong lòng mình: “Anh ta là người dí dỏm, hài hước, lại đẹp trai, giàu có, rõ ràng có rất nhiều lựa chọn, sao thích mình được? cũng không biết rốt cuộc mình có điểm gì tốt?”.

“Mình thì không thấy anh ta có nhiều ưu điểm như vậy”. Tiêu Úc Sơn cười nhạt. Khuôn mặt của anh khuất trong bóng cây, không nhìn rõ nét mặt. Nhưng Thuần Khiết có thể cảm nhận được rằng anh đang nhìn mình khiến cô có cảm giác bị đè nén. Im lặng một lúc, anh lại nói: “Chỉ khi yêu một người, chúng ta mới cố gắng hết sức để thể hiện mặt hoàn mỹ của mình, thậm chí khơi dậy những đạo đức, tình cảm cao thượng. Đồng thời cũng sẽ phát hiện được về không hoàn mỹ của mình, phóng đại khuyết điểm của mình. Cậu đang mắc hội chứng yêu đương điển hình...”.

“Mình không yêu anh ta!”. Thuần Khiết ngắt lời anh.

“Ai tin chứ?”.

Thuần Khiết im lặng một lúc, bỗng nhiên nói: “Bọn mình đã lên giường với nhau nhưng vẫn chưa phát triển thêm”.

Lần này đến lượt Tiêu Ưc Sơn không nói gì. Anh không thể ngờ rằng ngay cả chuyện này cô cũng nói với anh?

Nói xong câu ấy, chính Thuần Khiết cũng đỏ mặt tía tai, vô cùng xấu hổ. May mà bóng cây rậm rạp, ánh đèn không thể chiếu vào mặt cô. Có lẽ không gian u tối đã cho cô dũng khí.

Tiêu Ưc Sơn ngạc nhiên hỏi: “Vì sao lại nói với mình chuyện này?”.

Thuần Khiết cười: “Minh nhớ cậu đã từng nói hi vọng tìm được người đáng tin cậy để nói chuyện, nói thật lòng mình”.

Tiêu Ưc Sơn lại im lặng, một lúc sau mới nói: “Những lời thật lòng như thế này mình không muốn nghe”.

Thuần Khiết lại ngượng ngùng một lúc rồi chuyển chủ đề: “Bộ phim của cậu thế nào rồi? Lấy được kịch bản chưa?”.

“Lấy được rồi. Vai diễn quá ồn ào, không hợp với mình. Rõ ràng Phong Bình Thần muốn làm mình mất mặt”.

Thuần Khiết cũng đồng ý nhưng ngoài miệng vẫn an ủi anh: “Ai lại lấy tiền ra đùa chứ”.

“Rất rõ ràng, anh ta không bận tâm tới tiền”.

“Cậu đã kí hợp đồng rồi thì đừng than vãn nữa. Hãy bỏ thời gian ra nghiên cứu đi”.

Tiêu Ưc Sơn không biết nói gì, ngừng một lát rồi hỏi: “Cậu đi cùng ai?”.

“Một người bạn”.

Nói đến chuyện này, Thuần Khiết lại nhớ đến một chuyện, liền nói: “Đúng rồi, có một chuyện muốn nói với cậu”.

“Chuyện gì?”.

“Tổng biên tập tòa soạn muốn mình quay lại làm việc”.

“Hả?”. Tiêu Ưc Sơn sững người: “Nếu cậu muốn quay lại thì quay lại đi”.

“Mình cảm thấy có chút kì lạ”.

“Sao cơ?”.

“Không nói rõ được, trực giác cảm thấy có vấn đề”.

Tiêu Ưc Sơn cười: “Thế thì mình không còn gì để nói nữa. Bất kì lí luận logic nào cũng không thể thắng được trực giác của phụ nữ các cậu. Vấn đề chỗ cậu có muốn quay lại không?”.

“Trước khi chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân, mình không có ý định quay lại”.

“Ha ha”. Tiêu Ưc Sơn khẽ lắc đầu: “Mình không biết nên khen cậu suy nghĩ thận trọng hay nên mắng cậu phụ lòng người khác nữa. Tổng biên tập đã mời cậu quay lại rồi, cậu còn làm cao cái gì?”.

“Con người mình là như vậy”.

“Chắc chắn cậu chưa bao giờ chơi cờ phiêu, cũng không mua sản phẩm sinh lợi”.

Thuần Khiết cười nói: “Cậu đoán đúng rồi”.

“Có thưởng không?”.

“Không. Có điều mình lại nhớ đến một chuyện, muốn hỏi cậu...”.

Tiêu Ưc Sơn ngạc nhiên nhìn cô, im lặng một lúc rồi mới nói: “Cậu liên tiếp hỏi mình hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng cậu chưa bao giờ chủ động gọi điện cho mình. Nếu tối nay mình không tìm cậu thì những vấn đề này của cậu phải làm thế nào?”.

“Mình gọi điện cho cậu nhưng cậu tắt máy”.

“Cậu có thể để lại lời nhắn. Mình sẽ trả lời cậu”.

“Chỉ là mình...”. Cô không nghĩ ra cái cơ nào.

“Chỉ là lòng dạ cậu sắt đá, bản tính lạnh lùng”.

“Không cần phải nói mình như thế chứ?”. Thuần Khiết cười hai tiếng, bỗng nhiên giơ tay đập vào cánh tay của mình: “Có muỗi, chúng ta đến chỗ khác nhé?”.

“Đến chỗ nào bây giờ? Cậu biết đấy, mình không thể đến nơi công cộng được”.

“Nói cứ như cậu là phần tử nguy hiểm mang theo virus gì đó vậy”. Thuần Khiết cười.

“Hay là bọn mình tìm chỗ nào ngồi?”.

Thuần Khiết chân chừ một lúc rồi nói: “Muộn rồi...”.

Tiêu Úc Sơn liếc nhìn cô: “Sợ mình có mưu đồ bất chính với cậu sao?”.

Thuần Khiết cười: “Không thể nói trước được”.

Tiêu Úc Sơn nói: “Thông thường khi ở cạnh phụ nữ, người lo lắng sợ hãi đều là mình”.

Thuần Khiết bật cười. Điều này thì cô hoàn toàn tin nhưng vẫn kiếm cớ: “Tiếng nhạc inh tai nhức óc, không thoải mái lắm, muốn về nhà nghỉ”. Qua Lisa, cô biết được tin đồn giữa Phong Bình Thần và Đường Minh Tuyên, nóng lòng muốn về nhà để search thông tin trên mạng. Vì thế không có tâm trạng nào, cho dù đối phương là đại minh tinh nổi tiếng.

Tiêu Úc Sơn cũng không miễn cưỡng, mỉm cười nói: “Vậy thì mình đưa cậu về”.

Thuần Khiết gật đầu: “Mình nói với bạn một tiếng... À đúng rồi, cô ấy đã từng phỏng vấn cậu. Chắc là cậu nhớ cô ấy”.

Tiêu Úc Sơn nói không chút khách khí: “Thế thì chưa chắc, có rất nhiều người đã từng phỏng vấn mình”.

Thuần Khiết mỉm cười, lấy điện thoại gọi cho Lisa. Lisa đang chơi vui nên đồng ý cho cô về trước.

Thế là Thuần Khiết lên xe của Tiêu Úc Sơn.

Anh đi xe Lexus, ghé sau là chiếc đàn guitar do công ti Gibson sản xuất. Trong xe thoang thoang mùi nước hoa cô không biết tên, khi ngửi có một cảm giác thanh mát, dễ chịu.

“Lúc này cậu muốn hỏi mình chuyện gì?”. Tiêu Úc Sơn vừa lái xe vừa hỏi.

“Có chuyện đó sao?”. Thuần Khiết sửng người: “Mình quên rồi”.

“Không vội, cứ nghĩ đi”.

Thuần Khiết trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu cậu đã kiên trì như vậy”, vậy thì được!” Cô hít một hơi rồi nghiêm túc hỏi: “Đêm đầu tiên của cậu là với ai? Khi ấy cậu bao nhiêu tuổi?”.

Tiêu Úc Sơn thật sự bị “sốc” trước câu hỏi này, im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Thuần Khiết quay sang quan sát sắc mặt của anh, nhin cười và nói: “Làm cậu sợ à? Là cậu bắt mình hỏi...”.

Nào ngờ Tiêu Ưc Sơn nghiêm túc trả lời cô: “Người đó vốn dĩ nên là cậu. Mình đã từng viết cho cậu hai bức thư. Nhưng cậu không trả lời”.

Lần này đến lượt Thuần Khiết không còn gì để nói.

Cô hoàn toàn không nhớ có chuyện này, không khỏi ngòai thẳng người, trợn tròn mắt nhìn anh. Tiêu Ưc Sơn nhìn thẳng về phía trước, không quay sang nhìn cô. im lặng một lúc, bỗng nhiên bật cười: “Cũng làm cậu sợ à?”.

Lúc ấy Thuần Khiết mới biết mình bị chơi xỏ, dựa người vào thành ghế, tức giận nói: “Tài diễn xuất của cậu tốt như vậy, bây giờ mình không hề lo lắng về bộ phim của cậu nữa”.

Tiêu Ưc Sơn lập tức nắm lấy ý chính: “Trước đó cậu rất lo lắng sao?”.

“Những nhà phê bình điện ảnh bây giờ rất cay nghiệt”.

“Mình còn tưởng mặt mình đã là thiên hạ vô địch rồi”. Tiêu Ưc Sơn tự cười chế nhạo mà khuôn mặt không chút biểu cảm.

Thuần Khiết nhìn anh giống như phát hiện châu lục mới rồi nói: “Đột nhiên mình phát hiện cậu nói lời thoải với khuôn mặt không chút biểu cảm như thế này cũng rất lôi cuốn...”.

“Cậu chế nhạo mình?”.

“Đâu có...”.

Tiêu Ưc Sơn cười, không nói gì.

Khi anh im lặng không nói, lập tức có cảm giác “ngôi sao tên tuổi”, có một phong thái rất đặc biệt ngăn cách anh với thế giới bên ngoài.

Bài hát tiếp theo là một bài hát tiếng Anh. Giọng hát của nam ca sĩ rất khàn, giống như âm thanh của cây đàn hồ cũ kĩ nhưng cũng rất đặc biệt, rất dễ khiến người ta nhớ lại những câu chuyện quá khứ buồn thương. Bỗng chốc, dường như hai người đều rơi vào đường hầm thời gian thuộc về họ, thời niên thiếu mộng mơ, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, những tình cảm nồng nàn e ấp, chưa kịp hé nở thì đã bị vùi dập, nghĩ lại cũng thấy vô cùng tiếc nuối.

Chú thích:

(¹) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006.